

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

sunnuntai 5.7.2026
päätösseurat klo 13.30
Kalle Leppälä

Rakkaat juhlavieraat: kerran eräs itseään todennäköisesti itseään kovin hurskaana pitävä kristitty kysyi minulta, olenko uskossa. Vastasin, että minut on kastettu lapsena. Pidän vastaustani oikein körttiläisenä. Mitä sinä olet vastannut tai miten vastaisit toiselle ihmiselle, kun sinulta kysyttäisiin, oletko uskossa.

Olenko sitten körtti? Oletko sinä körtti? Mistä sen tietää? Vahvan muistijäljen ovat syvälle sieluuni jättäneet elämäni tärkeimmät kristityt, edesmennyt pappani Tarmo ja edesmennyt äitini Brita. He molemmat toivat minulle herättäjäjuhliille monien vuosien aikana, milloin minnekin päin Suomea. Siionin virsien tenhoava kaiku, Jumalan kasvoja ikävöivät seurapuheet, monien tuttujen tapaaminen, sekä näiden juhlien körttipastillit, kirjakojut ja soppajonot ovat kaikki vaikuttaneet siihen, kuka minä olen tänään ja tässä. Aholansaarella kävin pari viikkoa kestävän rippileirin – konfirmaatiomessun jälkeen riparikavereiden kanssa yhdessä veisattu Käy, Herra meitä siunaamaan on jättänyt syvän muistijäljen sydämeeni loppuelämän ajaksi. Nilsin kirkon portailla me ihmisraakileet, elämästä ja maailmasta juuri mitään tietämättöminä, veisasimme lähes huutaen: ”Vielä mä toivon, vaik ei täällä, toivoa olis ollenkaan.” Tämä laulun kohta sopii kohta päättyvien Ylivieskan herättäjäjuhlien kanssa teemaan ”En lakkaa toivomasta.”

Se, etten täysin tiedä, olenko körtti vai en, kätkee taakseen suuremman kysymyksen, kuulunko minä tähän joukkoon. Kuulumisen kysymys taas vie toiseen kysymykseen, olenko oikeanlainen, vaikka körtti olisinkin. Muutamassa pappisvirkojen työhaastatteluissa on kysely, onko minulla herätysliiketaustaa. Olen vastannut, että körttiläisyydestä olen saanut eniten vaikutteita ja sitä myös tunnen parhaiten rakkaan kirkkomme herätysliikkeistä.

Herännäisyydelle keskeiset teologiset ydinkohdat ihmisen pienuudesta ja Jumalan avarasta armosta ovat sopineet minulle yhtä hyvin kuin se, että olen aina jotenkin vierastanut joidenkin kristittyjen toistensa moraalista käyttämistä tiedostaen, että kullakin meistä lienee hyvin työtä ja omien syntiemme kanssa itsensä kanssa riittävän hyvin toimeen tulemiseksi. Käsitykseni mukaan herännyt kansa on maanläheistä, itseään korostamatonta, Jumalan armon kerjäläisyyttä. Pyydämme nöyriä mielin ja toisinaan huutaen sydämässämme, että me kelpaisimme Jumalalle Kristuksen tähden.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

Yhtä asiaa olen mielessäni ja sydämessäniakin kritisoinut herännäisyydessä vuosien virratessa. Miksi me olemme niin maanmatosia? Eikö meissä ole mitään hyvää ja kaunista? Emmekö me saa rakastaa itseämme lainkaan? Lutherin tulkinta Kristuksen rakkauden kaksoiskäskystä on kiinnostava: ”ihmistä ei tule kehottaa rakastamaan itseään, sillä hän tekee sen kehotuksesta huolimatta eikä lähimmäiselle tule tehdä sitä, mitä hän haluaa, vaan sitä, mitä hän todella tarvitsee.” Eikö kristillinen ihmiskuva ja Lutherin teologiaa tutkineet oppineet suomalaiset ole todenneet, että ”In ipsa fide Christus adest”? Siis, että uskossa Kristus on läsnä meissä. Kun me körttitkin uskomme, Kristus on meissä, emmekä samaan aikaan voi olla vain ankeita ja nääntyviä maanmatosia? Samaan aikaan on totta, että arkisen elämämme kroonisesti ahdistava epävarmuus, hengellinen köyhyys ja oman kelvottomuuden tunto ovat se perusta ja välttämätön lähtökohta, jolla Jumalan armolla olisi kaikupohjaa kristityn päivittäisessä elämässä.

Me körttit emme aina niin jaksaa tai osaakaan uskoa Kristukseen. Tai mikäli jaksamme ja osaamme, se on heikkoa, pienen pientä uskoa, sellaista sinapinsiemenen kokoista. Uskovaisen sanan on viime vuosina korvanneet sanat ”luottavainen” ja ”toivovainen”. Usko, luottaminen ja toivo ovat ytimeltään samaa syvää juurta. Kun uskon, samalla luotan ja toivon. Heränneelle kansalle tyypillisestä itsensä kanssa kärvistelystä ja syyllisyyden kanssa jatkuvasta painimisesta on mahdollista silti kääntää katseitamme toisiin ihmisiin, rakkauteen ja palvelemiseen. Niinhän Sanassa sanotaan: ”usko ilman tekoja on kuollut”.

Omasta elämästäni ei ole rakkautta puuttunut. En olisi muuten tässä nyt loppuseurojen toiseksi viimeistä seurapuhetta pitämässä. Neljänkymmenenviiden vuoden matkallani olen saanut kannattelevia kokemuksia, hyväksyviä katseita, rohkaisevia sanoja ja monia esirukouksia körttien keskuudessa. Elämässä monia osumia saaneena ja maailman menoja usein ihmettelevänä, todistan, että me körttitkin osaamme rakastaa, emmekä vain luottaa ja toivoa, joskus vähän uskoakin.

Seison tässä ja nyt isieni mailla – tai ainakin hyvin lähellä – näillä Pohjanmaan lakeuksilla, mielenmaisemani kodissa. Vanhempieni ympyrä on sulkeutumassa, kun itse olen kiihdyttänyt siihen tunnettuun keski-ikään. Isäni saa asua synnyinkodissaan Reisjärvellä puolisonsa, rakkaan äitini, viimeisen leposijan sijaitessa kilometrin päässä. Vanhin siskoni pitää isästäamme huolta. Kaikki se rakkaus ja hyvä, josta olen tullut, on tässäkin hetkessä läsnä. Pohjalaisena avarat peltoaukeat ja niiden yllä leijuva rajaton toivon taivas muistuttavat Jumalan avarasta armosta, joka kuuluu meille kaikille; se kuuluu myös minulle. Vaikka olemme vain pieniä ihmisiä tämän kaiken ihmeellisen ja usein oudon maailman keskellä, Kristus lakkaamatta katsoo lempeästi meitä silmiimme, hyväksyy, kantaa ja rakastaa.

HERÄTTÄJÄ-
YHDISTYS

Herättäjä-Yhdistys ry

PL 21, 62101 Lapua

Puh. 0400 805 904

hy@h-y.fi

www.h-y.fi

www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

Hyvät seuravieraat, rakkaat uskossa ala-, keski- tai ylimittaiset kristityt: toivon, että saisitte tuntea sisimmässänne Jumalan avaraa armoa Kristuksen tähden, saadaksemme matkaevästä kotimatkallemme täältä yhteisestä juhlatiikonlopusta kohti tavallista, riittävän hyvää ja lahjaksi saatua elämää. Yrittäkäämme edes vähän uskoa, ainakin enemmän luottaa emmekä koskaan saa lakata toivomasta. Hyvin tässä käy, sillä Kristus on kanssamme niin täällä läpikulkumatkalla kuin kerran perille päästyämme. Aamen.